

Jelenetek az "Attila legenda" című forgatókönyvből

KÜLSŐ - RÓMA - NAPPAL

MADÁRTÁVLAT

Ahogy egy akvadukt befut az antik Róma központjába kitárul a horizont: a Forum Romanum márványoszlopai, szobrai és ciprusai között nyüzsg az élet - kereskedők, polgárok és római katonák körös-körül.

BELSŐ - PATRÍCIUSI VILLA, RÓMA - NAPPAL

Rómában, egy előkelő palota belső, kerengős kertjében egy patrícius (Aetius apja, 46) ül egy díszes széken. Egy előkelő szolga pergameneket tart elé, amiket ő egy pennával egymás után alá is ír. Mellette egy asztalon gyümölcskosár. A kerengős kert fedett részén - római nevelője társaságában - fia, egy patrícius ifjú (Aetius, 16) egy kazettás polc előtt áll, mely tele van pergamen tekercsekkel. A patrícius két aláírás között egy szőlőszemet vesz a szájába, majd odaszól a fiúnak.

AETIUS APJA

Fiam. Olvass fel a római történetírók közül. Legyen...
Ammianus!

A fiú biccent, a nevelő levesz egy tekercset a polcra és átadja a fiúnak. A fiú kinyitja a tekercset, megáll a kert napos részén és olvasni kezd.

AETIUS

(lassan, tagolva)

Ammianus Marcellinus, Res Gestae Libri. "Egy azelőtt soha nem látott emberfaj, szélvészfényként zúdul le, valamely rejtett zugból, útjában mindent elsöpör és romba dönt."

Aetius hirtelen elhallgat és döbbenetesen néz fel a pergamentekercsből. Mivel apja rá se hederít, segélykérően nevelőjére néz, aki biccent, hogy csak folytassa. Aetius nagyot nyel.

AETIUS

(akadozva)

"A hunok arca alaktalan, úgy élnek, mint a vadállatok: az elejtett állatok húsát nyersen fogyasztják. A hun nép vadsága minden képzeletet felülmúl, az összes többi barbárt meghaladják vérszomjas kegyetlenségükben..."

Aetius ajkai megremegnek az utolsó szavaknál. Leengedi a tekercest és magában mormolja.

AETIUS

(belső monológ)

Adná Isten, hogy soha ne találkozzak ezekkel a szörnyetegekkel.

KÜLSŐ - KÁRPÁTOK - NAPPAL

A Kárpátok fenyvesekkel borított bércei felett a felkelő nap szikrázó fényében egy kerecsensólyom röpte látszik az égben és vijjogása betölti a levegőt. A reggeli harmat még ott virít a fűvön.

A hegyek között egy szoros látszik. Lódobogás töri meg a csendet. Egy lovas közeledik a szoros felé, majd a sziklák közé érve hirtelen megtorpan. Húzott szeme, nomád lovas ruházata és fegyverzete van, szőrén üli meg a lovat, ami ahogy megállnak, felnyerít, majd nagyot prüszköl. A lovas megtáncoltatja az állatot, majd a szurdok felé emeli tekintetét, nagyot füttyent, megfordul és amilyen gyorsan jött el is vágtat visszafelé.

Csend. Nagyon halk dübörgés hallatszik, ami egyre erősödik.

Ahogy eloszlik a völgyben a reggeli pára lassan láthatóvá válik, amint egy hatalmas sereg lovas közeledik a szoros felé. Lassan elkezdenek átkelni rajta, nem látni a sereg végét.

KÜLSŐ - HUN SÁTORVÁROS - NAPPAL

A tavasz nyárba fordul.

ZÉTA

(belső monológ folyt)

Így telt az idő, amikor egy nap...

Attila és Aetius a vívást gyakorolják a megszokott helyükön, amikor egy fiatal hun harcos vágtat át a táboron.

HUN HARCOS

(hangosan hirdetve)

Most jött a hír: a római ifjak visszatérhetnek a városukba!

Aetius és Attila kezében megáll a kard. Aetius elképedve néz a hun harcos után: nem hisz a fülének.

Aetius és Attila összenéznek, majd a két fiatal a sátorváros központja felé szalad.

A központban a királyi palota ajtajában fegyveres hun őrség. Ekkor lép ki közöttük a sátorból a római követ, ami előtt a római küldöttség várakozik.

A közelükben fiatal római patríciusok már készülődnek az utazáshoz: holmijaikat ládába rakják, és azokat szekerekre. Az egyik patrícius odaszól Aetius-nak.

IFJÚ PATRÍCIUS

(boldogan)

Aetius! Nos ire in domum suam!

Felirat: "Aetius! Haza megyünk!"

Ekkor a királyi palotából egy hun vezér lép ki és odaszól Attilának.

HUN VEZÉR

Attila, apád hívat!

Attila elindul a palota felé, majd megtorpan, megfordul, tekintete találkozik Aetius tekintetével, majd a királyi palota tornyán lobogó zászlóra néz, nagy levegőt vesz és belép.

BELSŐ - HUN KIRÁLYI PALOTA - NAPPAL

Bent a főtáltos társaságában hun vezérek állnak.

Ahogy Attila belép a terem végéből egy dörgő hang szólal meg.

MUNDZSUK (O.S.)

Attila!

A főtáltos és a vezérek Attila felé fordulnak és utat nyitnak neki a király felé.

Ekkor láthatóvá válik Mundzsuk hun király, amint egy fából készült, díszesen faragott trónszéken ül, medve bundákkal körül véve.

A trón mellett díszes harci nyergek és ládák hevernek, a falakon fegyverek.

ATTILA

Apám!

Mundzsuk int, a vezérek kilépnek a teremből, a főtáltos marad.

MUNDZSUK

Mostanra értesülhettél róla, hogy a római nemes ifjak visszatérhetnek városukba. Válogasd össze a legkiválóbb harcosokat: a te feladatod lesz őket a határig kíséрни!

Attila bőszen fújtat egyet.

A főttáltos kíváncsian Attilára tekint.

ATTILA

Apám! Nehéz az én szívem.

MUNDZSUK

Mondd!

ATTILA

Álmod láttam az éjjel! A nagy folyam megáradt, a habok lóvá változtak, a ló sassá változott és átrepült a nagy hegyek fölött, egyenest Róma irányába ...

Mundzsuk elgondolkozva a főttáltosra, majd a fiára tekint.

MUNDZSUK

Ennek még nincs itt az ideje!

Attilának villámokat szórnak a szemei.

A főttáltos titokzatosan elneveti magát.

ATTILA

Akkor küldj Rómába! Fegyver nélkül...tanulni!

Mundzsuk elgondolkozva nézi a fiát.

FŐTTÁLTOS

(Mundzsukhoz)

Szemed és füled lesz ő!

MUNDZSUK

(Attilához)

Áldásom adom rád!

Attilának felderül az arca.

Mundzsuk feláll a trónszékről, a fia leveszi nemez sapkáját és letérdel elé. A hun király Attila fejére teszi a kezét.

Attila feláll, megölelik egymást. A főttáltos mosolyogva figyel.

MUNDZSUK

(Attilához)

Készülődj! Menj, ne késlekedj!

BELSŐ - BIZÁNCI KÖVETSÉG SÁTRA, HUN SÁTORVÁROS - ESTE

A bizánci követség tagjai a tűz körül ülnek és türelmetlenül várakoznak. Ekkor nyílik a sátor ajtaja és belép Priszkosz. A bizánci főurak felpattannak és izgatottan köréje gyűlnek.

BIZÁNCI FŐÚR

Mi hír?

PRISZKOSZ

(gondterhelten)

A király még mindig nem akar választ adni a császár béke ajánlatára!

A bizánci követség tagjai nagy vitába kezdenek. Zéta, aki a sátor bejáratánál figyel az eseményeket, megfordul és elhagyja a sátrat.

KÜLSŐ - HUN SÁTORVÁROS - ESTE

Zéta magányosan bolyongani kezd a sátorvárosban. Mindenütt ismeretlen arcok néznek vissza rá. Akkor hirtelen egy pengetős hangszer hangjaira lesz figyelmes. Elindul a hang irányába, majd nagy fényességet lát: egy tábortűz körül hun és más nomád emberek ülnek. Az egyiknél egy lanthoz hasonló hangszer (dombra), a többiek egy bőrtömlőt adnak körbe és nagyokat húznak belőle.

Zéta megáll kicsit távolabb, és hallgatja a zenét. A hunok ügyet se vetnek rá.

A hangszeres hosszas pengetés után fennhangon megszólal.

ÉNEKMONDÓ

Halljátok a főtáltos, Káma jóslatát az ifjú Attiláról, aki ha megtalálja az Isten Kardját, akkor a Világ Ura lehet.

Azzal torokhangú éneklésbe kezd.

ÉNEKMONDÓ

(énekelve)

Meghasad az ég, ős öreg száll le belőle. Kardot köt Attila oldalára, varázs kardot. Arany markolatát kezébe veszi a jövő király, maga előtt látja az egész világot: rengeteg erdőt, végtelen tengereket, fényes városokat, rettentő seregeket. Megsuhogtatja a kardot a levegőben a világ négy tája felé, hát az erdők meghajolnak, a tengerek meghasadnak, a városok lánggal égnek, a seregek földre hullnak.

Zéta szemében ott tükröződik a lobogó tűz, ahogy átszellemülten hallgatja a dalt.